

поживѣемъ, единъ другиму да си помагаме, отъ зли врагове да се пазимъ. Охъ, обичамъ те азъ тебе виторого, обикнахъ те съ цѣлото си котешко сѣрдце! Хайде, милчка, да идемъ въ гората, да си поживѣемъ свободно; пазачъ ще ти стана азъ тамъ, пѣсни ще ти пѣя. Нѣма да позволя нито на вълцитѣ, нито на мечкитѣ да ти кажатъ ни една обидна дума. И ще ми бѣдешъ ти ситичка, тлъстичка, сгладенка, шаренка и писанка хубавичка . . .

Отпустнала уши нашата Сладкодойка, кротко и радостно слуша умилкванията на хитрия. Песоглавецъ; омайваха я меденитѣ му думи, тя се съгласи и веднага се отпривиха къмто клонесто шумнитѣ лѣсове.

Нахрани се Сладкодойка, събра въ вимето си шикерено струйно млѣчице и почна да дрѣме. А Песоглавчо се милкува около краката ѝ; захапва ту тая, ту оная цицка и лакомо се насмука отъ благото кравешко млѣчице, лѣниво послѣ се тѣрколи на буйната зелена трѣва и спокойно заспа дълбокъ мрътвешки сънъ.

Но, не щешъ ли бѣда. — Въ туй врѣме ето ги идатъ кривозѣбий влѣкъ и кръвница баба мецана. Кръвожадно гледатъ и отдалече думатъ: — Ей, ти глупава, криворога Сладкодойко! Лѣгай по-скоро: грѣцмуля ще ти срѣжиме, кръвѣта ще ти приеме!..“ Чу тия думи Песоглавчо, разтрепера се котешкото му сѣрдце, па — бежъ да го нѣма тука, — покатери се върху едно високо дърво